

ESOTERISK ANTROPOLOGI

ARIERNA, DEL TRE

Fjärde underrasen: kelterna

Omkring år 20 000 fvt hade den centralasiatiska rasen nått långt i sitt förfall, men manun hade varit noga med att bevara värdigheten, kraften och styrkan i fröna till fjärde och femte underraserna, vilka han hade givit mycken särskild utbildning och fostran.

I en av de fyra dalarna hade han låtit några av de mest förfinade släkterna från Brostaden växa upp, och det uppstod i denna koloni en fördelning av klasserna. Ty manun strävade nu att utveckla vissa nya egenskaper, att väcka den skapande fantasin och konstnärliga känsligheten, att uppmuntra diktkonsten, måleriet och musiken, och de människor som svarade väl på denna inspiration var inte de som kunde utföra hårt kroppsarbete med jorden eller annorledes.

Alla, som visade prov på konstnärlig förmåga, avskildes sålunda för särskild skolning. Manun lät också fostra dem till att vara entusiastiska och vara sina ledare hängivna. Så effektivt var det arbete som utfördes under många hundra år att dessa särmärken hos kelterna förblivit till denna dag.

Dalen styrdes som praktiskt taget en egen stat, och utövandet av alla konstarter understöddes på olika sätt.

Med tiden blev underrasen något inbilsk och såg på det övriga rikets invånare ungefär som ”kalkborgare”, för att använda ett modernt ord. Deras fåfänga var emellertid inte helt utan grund, ty de var mycket kultiverade, förfinade i sin smak, hade utmärkt konstnärlig begåvning, och själva var de ovanligt vackra till utseendet.

Tjänarna deltog inte i grundandet av fjärde och femte underraserna. De arbetade stället i många andra länder.

Ungefär tio tusen år efter att tredje underrasen utvandrat fick den nybildade fjärde underrasen befallning att vandra ut längs det iranska imperiets nordgräns och skaffa sig ett hem i det som nu är Kaukasien, som då var bebott av vilda och på plundring begivna stammar.

Manun slöt avtal med den iranske monarken om att få fri passage och livsmedel åt den stora folkmassan och att även få en stark här som lejd och hjälp att kuva de vilda bergsstammarna. Inte ens med detta bistånd visade det sig vara en lätt uppgift, ty även om stammarna utan svårighet kunde besegras i öppen strid, var de farliga motståndare i gerillakrig.

Till slut kunde kelterna slå sig ned i det område som nu är Jerevan i Armenien, vid Sevan-sjöns stränder. De ökade starkt i antal och utrotade eller kuvade de krigiska stammarna, tills hela nuvarande Georgien och Mingrelien var i deras händer. På två tusen år hade de intagit även Armenien och Kurdistan och senare Frygien, så att de innehade nästan hela Mindre Asien förutom Kaukasien. I sitt bergiga hemland blomstrade de och blev ett mycket mäktigt folk.

Deras land var så bergigt att samfärdseln försvårades. De bildade därför ett förbund av stammar och inte ett sammanhållet rike. Också sedan de börjat kolonisera Medelhavskusten, såg de tillbaka på Kaukasien som sitt hem, och det var faktiskt ett andra centrum ur vilket denna underras vandrade ut till sin höga bestämelse.

Omkring 10 000 år fvt återupptog de sin vandring västerut och färdades därvid stamvis, så att när de slutligen nådde Europa, var det i förhållandevis små vågor.

Stammarna lämnade många av sina medlemmar efter sig att fortsätta samhällsbyggandet. Dessa blandades sig med andra folk, och deras ättlingar med inmängning av semitiskt blod är dagens georgier. Men i vissa fall utvandrade hela stammen till sitt nya hem.

Den första folkgrupp som från Mindre Asien vandrade in i Europa var de gamla grekerna – men inte grekerna i vår gamla historia utan deras förfäder, som ibland kallas pelasgerna. I sina böcker *Timaios* och *Kritias* nämner Platon att de egyptiska prästerna berättade för Platons anfader Solon om det lysande folk som före hans eget hade bott i Grekland och hur detta folk hade slagit tillbaka en invasion från Atlantis. I jämförelse med dessa var de forntidens greker vår historia omtalar som pygmeer. Från pelasgerna härstammade trojanerna, som bekämpade de senare grekerna, och staden Agade i Mindre Asien befolkades av deras ättlingar.

Länge besatt de kustlandet i hela Mindre Asien liksom öarna Cypern och Kreta, så att all handel, som försiggick i den delen av världen, gick på deras skepp. På Kreta uppbyggdes en fin civilisation, som varade i tusentals år och allttjämt blomstrade år 2800 fvt. Dess grundare var Minos, en av de urgrekerna från tiden före 10 000 år fvt.

Den slutgiltiga orsaken till att de trängde in i Europa var en aggressiv åtgärd från kejsarens av Poseidonis sida. I många hundra år hade Medelhavets kuster och öar varit i ett antal småfolks ägo. De flesta av dessa var etrusker och sumerer samt en del semiter, som vanligen var fredliga handelsmän. Kejsaren av Poseidonis beslöt att annektera dessa länder och anföll dem därför med en stor här och flotta. Han bemäktigade sig hela den algeriska ön, härjade på iberiska och apenninska halvöarnas kuster och underkuvade de folk som bodde där. Egypten övervägde att underkasta sig, då landet inte hade någon större flotta, med vilken det kunde bjuda motstånd.

Det var då de grekiska sjömännen i Levanten trotsade den atlantiske monarken. Denne anföll med halva sin flotta. De grekiska skeppen var mindre, snabbare och lättare att styra än de förhållandevis stora och klumpiga atlantidiska fartygen. Grekerna hade också tur med vädret. Följden blev ett förkrossande nederlag för atlantiderna.

Atlantiderna anföll därefter med den andra halvan av sin flotta. Denna gång blev kampen jämnare. Grekerna led mycket svåra förluster men lyckades likväl besegra den atlantidiska flottan. Poseidonis' kejsare, som själv lett sjökriget, undkom och landsteg på Sicilien, där han hade en garnison. Underrättelsen om den atlantidiska flottans fullständiga undergång sporrade de kuvade folken till förnyat motstånd. De reste sig mot ockupationsmakten, och kejsaren måste genomföra sitt återtag under ständiga strider genom hela Italien. Hans reträtt genom nuvarande Frankrike fram till Atlantkusten blev en vild flykt för ett fåtal överlevande av den en gång stolta hären. Förklädd lyckades kejsaren rädda sig hem till Poseidonis på ett handels-skepp.

Kejsaren svor att hämnas det nesliga nederlaget mot grekerna. Emellertid gjorde hans eget folk uppror mot sin oduglige monark och avsatte honom, så några nya krigsföretag kom aldrig till genomförande.

Grekernas segrar stärkte oerhört deras ställning i Medelhavsområdet, något de inte var sena att utnyttja. På mindre än hundra år hade de inrättat kolonier överallt på kusterna.

År 9564 fvt sänktes Poseidonis, och den fruktansvärda flodvåg som då bildades sköljde bort de flesta av de grekiska kolonierna och skadade svårt det fåtal som blev kvar. Både Gobihavet och Saharahavet blev torrt land, och de mest ohyggliga konvulsioner inträffade.

De överlevande grekerna skickade vädjanden om hjälp till sina stamförvanter i Kaukasien, som hade drabbats endast föga. Hjälp organiserades också i stor skala.

De grekiska kolonierna hade alla legat vid havskusten, och befolkningen i inlandet hade inte alltid varit vänligt sinnad. När de flesta av grekerna förintats genom kataklysmen, blev fåtalet överlevande ofta förföljda och förslavade av folket i inlandet.

När Saharahavets botten höjdes, strömmade dess vatten ut genom gapet mellan Egypten och Tunisien, där Tripolis nu ligger. Inlandet drabbades föga, men havskusterna, där grekerna bodde, förstördes. Sahara sjönk gradvis igen, och en ny kustlinje bildades som antog den form vi idag känner. Den algeriska ön förenades med kontinenten, så att Afrikas nuvarande nordkust uppstod.

Så gott som alla fartyg hade blivit förstörda, men så stor var grekernas energi att det dröjde endast några år tills alla hamnarna i Mindre Asien var i funktion igen och flottor av nya skepp löpte ut för att återupprätta de gamla kolonierna och befria grekerna från det främmande oket. Grekerna bemäktigade sig alla de bästa hamnarna på den nya kustlinjen, och då det mesta av handeln på Egypten också låg i deras händer, förblev Medelhavet i århundraden praktiskt taget ett grekiskt innanhav. De utsträckte sina handelsexpeditioner allt längre och nådde ända fram till Java, där de grundade en koloni, som de länge höll kontakten med.

Senare fick grekerna dela handeln i Medelhavsområdet med fenicierna och deras ättlingar karthagerna. Fenicierna var ett folk tillhörigt fjärde rotrasen, semiter uppblandade med sumerer.

Fjärde ariska underrasens invandring i Europa skedde nästan oavbrutet, så att det inte är lätt att sär lägga den i olika vågor. Likväl kan man på det hela taget säga att grekerna var första vågen, albanerna andra, italikerna (anfäder till romarna i historisk tid) tredje, och att dessa tre vandrade till de länder där de nu bor.

Efter ett längre uppehåll kom en fjärde våg av häpnadsväckande vitalitet. Det är detta folk, som nutidens etnologer kallar kelterna. De blev den härskande rasen i Norditalien, hela nuvarande Frankrike (Gallien) och Belgien, liksom Brittiska öarna, Tyskland väster om Rhen, Schweiz, Österrike och Ungern.

Grekerna i historisk tid var ett blandfolk, sammansatt av den första vågen med tillskott från nybyggare från andra, tredje och fjärde liksom inslag av femte underrasen, teutonerna, som vandrade ned i Grekland norrifrån och gav rasen det mycket uppskattade inslaget av blont hår och blå ögon, som man ibland ser hos dagens greker.

Femte vågen gick nästan helt förlorad i Nordafrika, så att endast spåren av den kan skönjas i dag, mycket uppblandade med semitiska folk (atlantidiska femte underrasen), hos berberna, morerna, kabylerna och rent av guancherna på Kanarieöarna, i detta sista fall blandade med tlatvati.

Den femte vågen blandade sig med den fjärde på iberiska halvön och senare, för endast två tusen år sedan, ingick den i de många element som bildade irländarna. Däri ingick även de milesiska invandrare, som strömmade in i Irland från Spanien (några av dem grundade en dynasti av milesiska kungar i Frankrike) och band detta land med en egendomlig form av magi, som strax skall förklaras.

Men ett mycket finare element hade tidigare kommit till Irland, nämligen från den sjätte vågen, som lämnade Mindre Asien och vandrade nordväst, tills den nådde Skandinavien, där den i någon mån blandade sig med femte underrasen, teutonerna. De nådde Irland norrifrån, är i historien kända som Tuatha de Danaan och omtalas i sagorna mera som gudar än som människor.

Tuatha var ett ståtligt folk med långsträckta ansikten, mestadels mörkt hår och djupblå eller nästan violetta ögon. Ibland var håret ljusare och ögonen grå, men den förstnämnda typen förhärskade och kan idag ses på irländska landsbygden.

Tuatha de Danaan var också intellektuellt och andligt mycket mer framskridna än den blandras de fann i Irland, när de kom, och deras herravälde var ett slags guldålder för Irland, som traditionen mycket riktigt berättar. Ostridigt är att Irland var säte för en hög civilisation och ett centrum för konst, lärdom och filosofi, medan England var täckt av täta skogar och dess folk levde i ett närmast vilt tillstånd.

Milesierna från Spanien, vilka besegrade Tuatha de Danaan, var en mycket underlägsen ras, ehuru de ägde en rå fysisk styrka och mycken kunskap i den svarta magin. De var rundskalliga, robusta i kroppsbyggnaden, föga vackra, och hade ljust eller rött hår. Typen kan idag ses i södra Irland i sin nästan ursprunglig renhet.

Milesierna lade en förbannelse över folket, underkuvade det med trollkraften av en stor illusion. Prästerna täckte landet med ett nätverk av starkt magnetiserade centra, som än i dag

utstrålar ett starkt inflytande. Stora skaror av naturväsen av ett visst slag dras alltså oemotståndligt till dessa centra, genomsyras av deras inflytande och blir omedvetet deras redskap, så att de sprider inflytandet vidare vart de sedan än beger sig. Förrollningen är dubbel, den verkar dels osämja, dels slöhet, för att folket aldrig skulle kunna enas utan alltid gräla inbördes och att det skulle apatiskt finna sig allt slags övermakt som arvtagarna till detta inflytande skulle öva. Medvetet eller omedvetet har den romerska katolska kyrkan i Irland övertagit detta arv, med den påföljd att kyrkans makt är oinskränkt i de områden där detta inflytande alltså är starkt.

Som helhet betraktad kan den fjärde, den keltiska underrasen beskrivas som ganska kortväxt, brun- eller svarthårig och brunögd. Karaktären visade tidigt resultatet av manuns ansträngningar tusentals år tidigare, ty denna ras har utmärkt sig för sin skapande fantasi, väl-talighet, poesi, musikalitet, förmåga till entusiastisk hängivenhet för sina ledare och lysande mod, men också för sin benägenhet till melankoli och depression vid motgångar och nederlag. Exakthet och sanningskärlek har den inte värderat lika högt som det för ögat, örat och känslan tilltalande.

Efter kataklysmen år 9564 slog sig en del av de gamla grekerna ned i Hellas och befolkade landet. Den första stad som låg där Athen nu ligger uppfördes omkring år 8000 fvt. (Det historiska Athen började byggas omkring år 1000 fvt, Parthenon år 480 fvt.)

Till detta folk kom världsläraren som Orfeus, grundaren av de orfiska mysterierna, från vilka de senare grekiska större och mindre mysterierna ledde sitt ursprung. Han kom omkring år 7000 fvt, levde huvudsakligen i skogarna, där han samlade sina lärjungar omkring sig. Han kom som sångare, älskande naturens liv, avog mot städer och människomassor.

Han undervisade med sången, med musiken och med den femsträngade lyran, på vilken en femtonig skala spelades. Med tonernas hjälp påverkade han sina lärjungars emotional- och mentalthöljen, renade dem och vidgade dem. Med tonernas hjälp drog han de finmateriella hölkena bort från de fysiska och frigjorde dem för arbete i högre världar.

Hans musik var alldeles skild från de tonserier, som man upprepade gång på gång och med vilka man uppnådde samma resultat med individer av rasens rotstock och vilka dessa förde med sig till Indien. Orfeus arbetade med melodier, använde melodin för varje centrum i eterhöljet för att aktivera det i önskad grad.

Han visade sina lärjungar levande bilder han hade skapat med musik. I de senare grekiska mysterierna gjordes detta på samma sätt men den tradition som nedärvt från Orfeus. Han lärde dem att det finns ljud och toner i allt och att om människan harmoniserar sig själv, så kommer den gudomliga harmonin att manifesteras sig genom henne och glädja hela naturen.

Traditioner om Orfeus spreds vida omkring. I sagan och myten blev han solguden, Foibos-Apollon, och i Norden blev han Balder den gode.

Världsläraren uppträdde således för underraserne i tur och ordning som Vyasa, Thoth-Hermes, Zarathushtra och Orfeus och lärde i tur och ordning läran om solen, ljuset, elden och ljudet. Allt detta var emellertid en och samma lära om det all-ena livet, den allt sammanbindande enhetsenergin.

Från Hellas utvandrade några av hans lärjungar till Egypten och förenade sig med lärarna som undervisade om det inre ljuset. Några reste ända till Java.

Nästan sju tusen år senare kom världsläraren för sista gången, denna gång till sitt äldsta folk, indo-arierna. Hos dem nådde han det slutliga uppvaknandet och blev en buddha.

Utlagt på internet den 28 april 2006.

Senast ändrat den 13 februari 2008.